

Francesc, sembrant un arbre al Vaticà amb indígenes de l'Amazònia l'octubre passat.

PAPA FRANCESC
«Convido totes les persones de bona voluntat a unir-se, per tenir cura de la nostra casa comuna i dels nostres germans i germanes més fràgils»

el germà Enzo Bianchi, el germà Goffredo Boselli, el germà Lino Breda i la germana Antonella Casiraghi, els quals «s'hauran de separar de la comunitat monàstica de Bose i traslladar-se a un altre lloc, renunciant a tots els càrrecs que ocupen actualment».

Amb una carta del secretari d'Estat al prior i a la comunitat, a més, «la Santa Seu ha traçat un camí de futur i esperança, tot indicant les línies principals d'un procés de renovació, que confiem que donarà un nou impuls a la nostra vida monàstica i ecumènica».

D'altra banda, el Papa canonitzarà Carles de Foucauld. Aquest màrtir, conegut com l'amic dels tuaregs, va ser l'inspirador d'un corrent de pensament i reflexió que va donar lloc a la família espiritual de Carles de Foucauld. Inclou diferents associacions de fidels, comunitats religioses i instituts seculars de laics i sacerdots. El beat Carles va donar la vida el 1961 a Tamanrasset, on va ser assassinat. Els seus crítics afirmaven que mai no va convertir ningú, però ara serà canonitzat a partir dels informes favorables sobre la seva vida exemplar i després que Francesc hagi aprovat el miracle atribuït a la seva intercessió.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

En clau de comunió

L'Església va caminant al llarg dels segles impulsada per l'Esperit Sant, que hi crea els vincles que anomenem de «comunió» entre les persones. Però... què és això de la «comunió»? Se n'ha escrit molt: manera de viure les comunitats com a unitat en la diversitat, respecte mutu i cura, caminar i discernir plegats... Però per a mi que la comunió entre les persones és com el caramel de menta: qui no l'ha tastat, encara que li expliquis que és fresc, que ajuda a respirar més bé, que endolceix la boca... no el comprendrà. Molts cops es parla de la comunió de l'Església sense haver-la viscut mai en concret.

Cal viure-la i tastar-la en la mesura humana per saber què és. La meravella i el portent que persones diferents en maneres i carismes tinguin un mateix voler i un mateix sentir en el fer és un do immens de l'Esperit de Déu. És compassar l'avenç perquè, com un cor, tots sintonitzin per viure l'Esperit de Jesucrist i es llencin a la missió d'estendre el seu Regne.

Aquesta vivència suposa un element imprescindible: la llibertat. Les persones han d'assentir lliurement a aquest do; allà on es força, es doblega, es retalla la llibertat, no es viu la comunió sinó una forma de relació que emmalalteix i es torça. És molt fàcil relliscar i, volent la unitat de les persones, forçar-les a la uniformitat, impeding-ne el desplegament dels carismes. O, en l'altre extrem, reclamar la pròpia individualitat volent sostreure's al camí comú. Ser un, lliurement, és un do. Però cal estimar. La comunió no perviu si no hi ha amor! Llibertat, unitat i caritat: tres elements imprescindibles d'aquest caramel de menta que anomenem «comunió». Vine, Esperit Sant!

LETICIA SOBERÓN